

Arrest

**nr. 343 202 van 20 maart 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 april 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 september 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, u bent Oezbeeks van etnie en u bent soennitisch moslim. U bent geboren op (...) 1987 te Malbazar Kocha, district Aqcha, provincie Jawzjan, in

Afghanistan. Uw broer O. werd in hetzelfde dorp geboren. In 1990 verhuisde u met uw ouders en broer naar Karachi, Pakistan. Hier werden uw broers O., N., N. en A. geboren. Ook uw zussen N., A. en A. werden in Karachi geboren.

U ging vier jaar naar een Afghaanse school in Pakistan, daarna heeft u nog vijf jaar les gevolgd in een Pakistaanse school. Nadat u stopte met school, verkocht u water in Pakistan. In 2006 keerde u met uw familie terug naar uw geboortedorp in Afghanistan. U had geen job in Afghanistan en na één jaar vertrok u naar Turkije. U verbleef illegaal in Turkije en u deed verschillende jobs, zo werkte u in de bouw en in de textielsector, u zette tegels en u was afwasser in restaurants. In 2018 werd u gedepoteerd naar Afghanistan.

In 2018 was u in Afghanistan taxichauffeur, net als uw vader. U hielp hem. Eind 2019 begon uw broer A. met zijn job bij de Afghaanse inlichtingendienst (NDS). Daarna, in 2020, verhuisde u met uw familie naar de stad Mazar-e Sharif, in de naastgelegen provincie Balkh.

Na de machtsovername door de Taliban in 2021 besloten u en uw broers A. en N. Afghanistan te verlaten. Aan de Iraans-Turkse grens raakten u en N. gescheiden van A.. A. verblijft momenteel in Iran, N. is in Turkije. Ook uw broer O. verliet Afghanistan, hij is in Denemarken. Uw broer N. is momenteel in Oostenrijk. Uw ouders en zussen verblijven nog altijd in Afghanistan.

Daarnaast verblijft uw broer S. O. S. L. (CGVS: ...) in België sinds 2009. Op 13 april 2010 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend. Uw broer heeft in januari 2011 een andere Afghaan in België om het leven gebracht, waarna uw broer op 21 mei 2012 internering als veiligheidsmaatregel werd opgelegd. Hij werd opgenomen in het Forensisch Psychiatrisch Centrum Antwerpen. Op 30 oktober 2018 werd zijn vluchtelingenstatus ingetrokken, wegens het begaan van een bijzonder ernstig misdrijf.

U reisde via Iran naar Turkije. U verbleef tot 2024 opnieuw illegaal in Turkije, samen met uw broers. Vervolgens verbleef u vier tot zes maanden in Griekenland bij andere Afghanen, waarna u via Italië en Frankrijk naar België reisde. U kwam hier aan op 10 of 11 oktober 2024. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 17 oktober 2024.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban wegens de voormalige werkzaamheden van uw broer A..

Tevens vreest u voor de familie van de Afghaanse jongen die door uw broer O. om het leven werd gebracht.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van de volgende documenten voor: uw taskara, de werkbadge van uw broer A., werkfoto's van uw broer A., foto's van u samen met uw broer A. en foto's van uzelf tijdens uw verblijf in Turkije.

Op 6 augustus 2025 maakte uw advocaat documenten over met betrekking tot de begane feiten en huidige situatie van uw broer O. in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden vervolgd door de Taliban wegens de voormalige werkzaamheden van uw broer A. bij de NDS. Eveneens vreest u voor wraak van de familie van de Afghaanse jongen die door uw broer om het leven werd gebracht. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat uw broer A. werkzaam was bij de Afghaanse inlichtingendienst, de NDS (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 18.04.2025 [CGVS], p. 6-8). Uw verklaringen om het CGVS te overtuigen van uw broer zijn werkzaamheden zijn immers bijzonder vaag en ontoereikend. Het CGVS kan van u verwachten dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw broer en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw broer alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Dat u hiertoe niet in staat bent, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo is uw kennis over de opleiding die uw broer gevolgd zou hebben, zeer summier. U gevraagd hierover alles wat u weet te vertellen, kwam u niet verder dan te stellen dat uw broer een tijdje naar Kabul is geweest (CGVS, p. 16). Hoe lang de opleiding duurde, wist u niet (CGVS, p. 16). U herhaaldelijk gevraagd binnen welke eenheid A. gestationeerd was, antwoordde u telkens naast de vraag. U stelde eerst dat hij andere soldaten onder hem had en verantwoordelijk was voor de veiligheid van de plaats waar hij gestationeerd was (CGVS, p. 7). Later kwam u niet verder dan "Nationale eenheid NDS, Balkh kantoor", wat een zeer algemeen

antwoord op de vraag is (CGVS, p. 16-17). Evenmin kon u concreet stellen welke rang uw broer had bij de NDS. Zo stelde u eerste dat hij commandant was, waarna u aangaf dat hij "niet een echte commandant" was. Het zou een bijnaam zijn geweest, net zoals de rang Saheb Mansa. U vervolgde uw antwoord door te stellen dat de rang van uw broer tijdens zijn werk F werd genoemd (CGVS, p. 6). Nogmaals gevraagd naar de rang van uw broer, gaf u weer aan dat het F werd genoemd en voegde u toe dat zijn rang Zabet [term voor officier] was. U gaf aan het niet zeker te weten en dat u niet veel over de structuur van de overheid weet. Daarna voegde u spontaan toe dat uw broer F Bridman [term voor sergeant] werd genoemd (CGVS, p. 16). Hiermee verwijst u naar drie zeer verschillende rangen – commandant, officier en sergeant – wat uw verklaringen zeer incoherent maakt. Vervolgens gevraagd naar emblemen of insignes op het uniform van uw broer – wat een rang aanduidt – verklaarde u het niet te weten omdat u uw broer niet veel heeft gezien als hij aan het werk was (CGVS, p. 17). Plotseling voegde u aan uw antwoord toe dat uw broer aan de universiteit studeerde terwijl hij aan het werk was bij de NDS. Wat uw broer dan studeerde wist u daarentegen niet (CGVS, p. 17). U haalde daarbij ook aan dat uw oom O. K. garant had gestaan voor de aanmelding van uw broer bij de NDS, zelf zou hij namelijk commandant zijn geweest bij de NDS. En tijdens zijn studie kreeg uw broer een motorfiets en wapen van uw oom, waarna hij onder de controle stond van uw oom en getest werd (CGVS, p. 17). Niet alleen antwoordde u daarmee volledig naast de vraag, maar u voegde ook informatie toe die de wenkbrauwen doet fronsen. Het is namelijk geenszins aannemelijk dat uw oom eerst garant zou staan voor uw broer en hem pas daarna zou willen 'testen'. Indien uw broer daadwerkelijk werkzaam was bij de NDS, kan logischerwijs van u verwacht worden dat u kennis heeft over de essentiële elementen omtrent zijn job – zoals opleiding, eenheid en rang. Uw flagrante gebrek aan kennis hieromtrent en uw vage verklaringen, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens moet worden geconcludeerd dat u zeer tegenstrijdig verklaarde over de taken van uw broer bij de NDS. U de eerste keer gevraagd naar de taken van uw broer, gaf u aan dat uw broer dit nooit verteld heeft. U voegde toe dat uw broer nooit over zijn werk sprak en ook niet over de operaties waaraan hij had deelgenomen, omdat uw moeder panikeerde (CGVS, p. 7). U stelde alleen via uw moeder gehoord te hebben dat uw broer had deelgenomen aan de oorlog (CGVS, p. 7). U even later gevraagd alles te vertellen wat u weet over de job van uw broer, kon u geen antwoord formuleren en wilde u liever dat er vragen aan u werden gesteld (CGVS, p. 14). Het is zeer opmerkelijk dat u aanvankelijk niet ronduit kon vertellen over de job van uw broer. Vervolgens gevraagd te vertellen wat er in u opkomt als u denkt aan de job van uw broer, kon u plotseling wel verschillende verhalen oprakelen (CGVS, p. 14-15). Zo wist u te vertellen dat uw broer een Pakistaanse spion op heterdaad had betrapt in een autobus, dat hij samen met zijn 22 soldaten drie dagen lang vocht tegen 40 tot 50 talibanleden die zijn checkpoint hadden omsingeld en dat uw broer eens sprak met de taliban via een luidspreker, toen zij vanuit de bergen richting de checkpoint waren gekomen (CGVS, 14-15). U gevraagd hoe uw op de hoogte bent van deze sterke verhalen, stelde u via uw oom O. K. gehoord te hebben over de Pakistaanse spion en de andere verhalen zou uw broer 's avonds alleen tegen u verteld hebben, als de rest van de familie er niet was (CGVS, p. 15-16). Dit staat haaks op uw eerdere verklaring dat uw broer nooit over zijn werk sprak (zie supra), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten zeerste ondermijnt.

De verhalen die u vertelde over de job van uw broer zijn stuk voor stuk zeer heldhaftig. Het is echter moeilijk te geloven dat uw broer – als sergeant of officier – tijdens de twee jaar dat hij bij de NDS diende, bij al deze incidenten betrokken zou zijn. Daarenboven is bijvoorbeeld het verhaal over de Pakistaanse spion ook in de media verschenen (CGVS, p. 15). Daardoor kan het CGVS niet nagaan of uw broer hier daadwerkelijk bij betrokken was, of dat u zich dit verhaal gewoon uit het nieuws herinnert. Hetzelfde geldt voor de arrestatie van de zakenman en maffioso Abbas Dallar op de luchthaven van Mazar-e Sharif (CGVS, p. 16). Een dergelijke arrestatie wordt logischerwijs breed uitgemeten in de media en zal niemand in de regio zijn ontgaan. Ook hier blijft onduidelijk of dit een gebeurtenis is die u uit het nieuws kent, of dat uw broer er werkelijk bij betrokken was. Dit valt namelijk niet te verifiëren – zeker omdat u niet eens kon aangeven in welke eenheid uw broer werkzaam was. Deze verklaringen volstaan dan ook allerm minst om de beweerde job van uw broer A. aannemelijk te maken.

Ook uw verklaringen omtrent de bekendheid van de job van uw broer, zijn zeer opmerkelijk en tegenstrijdig. U gevraagd wie er allemaal op de hoogte waren van de job van uw broer, stelde u eerst dat noch uw verre familie, noch uw burens ervan wisten. Uw broer zou namelijk altijd in gewone kleding en met een oude motorfiets of auto naar huis komen (CGVS, p. 17). Dit is echter zeer tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, waarin u stelde dat hij meestal met vijf of zes auto's vertrok – waarbij uw broer toch zeer zou opvallen in de omgeving (CGVS, p. 15). Vervolgens stelde u dat uw broer met schoenen van het leger of de overheid aan naar huis kwam, in plaats van gewone schoenen, dit is eveneens een opvallend beeld in de omgeving (CGVS, p. 17). Ondanks dat u eerder verklaarde dat niemand op de hoogte was van de job van uw broer, voegde u plotseling toe dat twee vrienden van uw broer er wel van wisten omdat zij samen met uw broer wat gingen eten (CGVS, p. 17). Het is zeer merkwaardig dat uw broer behoorlijk veel moeite zou hebben gedaan om zijn job geheim te houden, maar dat hij het vervolgens wel met twee vrienden deelt. Bovendien is het opmerkelijk dat er thuis geen duidelijke afspraken waren over wat er gezegd zou worden als mensen zouden vragen naar de job van uw broer. Het enige wat uw broer jullie had opgedragen, was zeggen dat hij aan het studeren was (CGVS, p. 18). Wat hij precies studeerde, werd echter niet besproken, uw moeder zei namelijk wat ze maar wilde en maakte er zelfs grappen over. Zo zou ze eens hebben gezegd dat uw broer studeerde

om tandarts te worden en de volgende keer zou ze willen zeggen dat hij piloot zou worden (CGVS, p. 17-18). Zulke antwoorden wekt logischerwijs argwaan bij mensen in de omgeving, wat niet bijdraagt aan het geheimhouden van de job van uw broer. Indien uw broer daadwerkelijk werkzaam was bij de NDS, kan ten minste verwacht worden dat hijzelf en zijn familie er alles aan deden om deze job geheim te houden. Dit blijkt niet uit uw merkwaardige en tegenstrijdige verklaringen, waardoor aan uw beweerde asielmotieven eens te meer geen geloof kan worden gehecht.

Ook de voorgelegde documenten ter staving van de beweerde werkzaamheden van uw broer bij de NDS, volstaan niet om zijn job aannemelijk te maken. De voorgelegde badge van uw broer betreft louter een kopie, welke u via uw andere broer in Turkije verkreeg. Waar de originele badge is, weet u niet (CGVS, p. 12). Bovendien staat op de badge niet aangegeven dat uw broer beschikte over een pistool of wapen van zijn werk, terwijl u zelf stelde dat uw broer wel altijd een wapen mee naar huis nam (CGVS, p. 8, 10-12; zie document 2 in de groene map). U had geen aannemelijke verklaring voor het ontbreken van het wapennummer op de badge (CGVS, p. 12). Bovendien legde u geen taskara of ander identiteitsdocument van uw broer voor, waardoor niet kan worden aangenomen dat de badge daadwerkelijk uw beweerde broer A. toebehoort. Tevens blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Ook de drie foto's die u voorlegde van uw beweerde broer tijdens zijn werk, volstaan niet om de beweerde werkzaamheden van uw broer aannemelijk te achten (zie document 3 in de groene map). Naast stellen dat deze foto's van uw broer zijn tijdens zijn werk, kan u geen aanvullende informatie verschaffen (CGVS, p. 12). Bij dergelijke foto's is het voor het CGVS onmogelijk om te weten wie de gefotografeerde persoon is, in welke omstandigheden de foto's zijn genomen en of ze al dan niet zijn geposeerd. Om deze redenen kan niet bevestigd worden dat dit daadwerkelijk uw broer betreft. De foto's van u en uw broer A. tijdens het zwemmen en bij de autogarage kunnen niet volstaan om een familieband aan te tonen (zie document 4 in de groene map). Evenmin kan het CGVS uit deze foto's opmaken wie de gefotografeerde personen zijn, in welke context en onder welke omstandigheden de foto's werden genomen en of zijn al dan niet zijn geënceneerd. Gezien uw familieband voorts enkel wordt onderbouwd met uw verklaringen dient hier zeer kritisch naar gekeken te worden. Zoals reeds vermeld kunnen uw verklaringen niet overtuigen.

Gelet op bovenstaande overwegingen kan niet worden aangenomen dat uw beweerde broer daadwerkelijk werkzaam was bij de NDS. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeien.

Ter volledigheid merkt het CGVS hierbij op dat u niet aannemelijk maakte hoe de taliban op de hoogte zijn geraakt van de beweerde job van uw broer. Volgens u zou de familie van de Afgaanse jongen die uw broer O. in België heeft gedood de taliban op de hoogte hebben gebracht van de werkzaamheden van uw broer A.. U baseert dat enkel op de aanname dat zij verdacht leken voor jullie (CGVS, p. 18). Hiermee maakt u geenszins aannemelijk dat de taliban wisten van de beweerde werkzaamheden van uw broer A.. Voorts is het niet aannemelijk dat de taliban dorpsouderen naar uw huis stuurden om te vragen naar uw broer en hem te doen stoppen met zijn job, ook is de valstrik die uw broer opgezet zou hebben tegen de taliban allerminst geloofwaardig. Zeker gezien u niet eens kan duiden wanneer de dorpsouderen bij u langskwamen, noch wanneer de aanval op uw huis gebeurde (CGVS, p. 9). Er kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor de taliban wegens de beweerde werkzaamheden van uw broer bij de NDS (CGVS, p. 8-9).

Ten tweede kan omwille van volgende redenen geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor wraak van de familie van de Afgaanse jongen die door uw broer om het leven werd gebracht.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS de moord die uw broer heeft gepleegd in België niet betwist. Zo blijkt uit de motivering van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van uw broer S. O. S. L. (CGVS: ...). Hierin valt te lezen dat het Commissariaat-generaal op 30 oktober 2018 heeft besloten de vluchtelingenstatus van O. in te trekken wegens de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De beweerde vrees van uw broer voor de familie van de jongen die hij doodde, was niet bij machte om een ander licht te werpen op de motieven om zijn beschermingsstatus in te trekken (zie document 1 in de blauwe map van uw dossier).

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de familie van de gedode jongen. A priori moet worden geconcludeerd dat uw broer de moord op G. Amad Thahir (geboren op 20 februari 1991 te Mazar-e Sharif, Afghanistan) pleegde tussen 10 januari 2011 en 16 januari 2011 in Antwerpen (zie document 2 in de blauwe map; zie document 6 in de groene map). U gevraagd naar de problemen die u en uw familie ondervonden met de familie G., stelde u dat uw familie dreigboodschappen van hen kreeg. Eveneens zou uw vader in 2015 zijn aangevallen en beschoten door hen, maar hij raakte daarbij niet gewond (CGVS, p. 9). U verbleef toen al in Turkije, maar uw familie woonde nog altijd in het dorp in Aqcha (CGVS, p. 3, 5-6). Het is

allesbehalve aannemelijk dat de familie G. pas vier jaar na de moord op hun zoon zou overgaan tot het nemen van wraak, terwijl zij in dezelfde regio wonen als uw familie (zie document 2 in de blauwe map). Indien zij daadwerkelijk wraak wilden nemen op uw familie, is het niet aannemelijk dat hier vier jaar mee gewacht werd. In dat geval zou een vergeldingsactie direct gevolgd hebben na de moord op hun zoon.

Deze aanval op uw vader is eens te meer opmerkelijk gezien er volgens uw verklaringen in 2014 tot drie keer toe een Jirga [dit is een Pashtounse gewoonte waarbij dorpsouderen samen komen om geschillen te beslechten] werd georganiseerd door uw vader, waarbij hij zijn excuses aanbood aan de familie G. én bereid was om de gronden van uw familie aan de familie G. te schenken als compensatiepremie (CGVS, p. 18). U stelde zelf dat de familie G. verre familie van u is – hetgeen u op geen enkele wijze aantoonde – wat het zeer bevreemdend maakt dat de familie G. weigerde een vredesakkoord te tekenen (CGVS, p. 18). Vervolgens zouden uw vader en oom A. met de schoonbroer van A. T. G. zijn gaan spreken. De schoonbroer, K., was volgens u een commandant van A. R. D., die toentertijd Vice President van Afghanistan was (CGVS, p. 18-19; zie document 3 in de blauwe map). Eveneens berust de beweerd functie van deze schoonbroer louter op blote beweringen en kan het CGVS deze verklaring niet volgen. Volgens u was het juist deze schoonbroer K. die tijdens een discussie stelde wraak te willen nemen op uw familie (CGVS, p. 19). Vervolgens zou zes maanden later, eveneens in 2015 uw oom A. zijn vergiftigd. Hoe dat is gebeurd weet u echter niet, evenmin maakte u aannemelijk dat dit gedaan zou zijn door K. of de familie G. (CGVS, p. 19). Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan de aanval op uw vader, noch de vergiftiging van uw oom A. door de familie van de Afghaanse jongen die door uw broer werd gedood.

Na de aanval op uw vader, vertrokken uw vader en broer N. in 2016 ook naar Turkije. Een jaar later, eind 2017 of begin 2018, keerden zij beide terug naar Afghanistan (CGVS, p. 9). U verbleef toen nog steeds in Turkije (CGVS, p. 4). U gevraagd of uw familie na de terugkeer van uw vader en broer nog problemen heeft gehad van de familie G., stelde u dat O. K. – de maternale oom van uw moeder – werkzaam was als commandant bij de NDS. Hij zou met de familie G. gesproken hebben, hen geïnformeerd hebben over zijn functie en gesteld hebben dat de familie ook een klacht in kan dienen bij de Afghaanse overheid. Na dat gesprek zouden uw vader en broer zijn teruggekeerd naar Afghanistan (CGVS, p. 9-10). Uit uw verklaringen valt af te leiden dat zich gedurende het verblijf van uw vader en broer in Turkije en na hun terugkeer naar Afghanistan, geen verdere problemen voordeden met de familie G.. De bewering dat de maternale oom van uw moeder commandant was bij de NDS, berust echter louter op blote beweringen. Dat hij daadwerkelijk werkzaam was bij de NDS maakte u niet aannemelijk. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat door zijn interventie verdere problemen uitblijven. Evenwel kan aan dit gesprek geen enkel geloof worden gehecht, daar u zelf stelde dat de schoonbroer van de overleden jongen óók werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie supra). Zelfs als het CGVS deze verklaring zou volgen, in casu quod non, houdt het geen steek dat beide kanten van het familiale conflict hun banden met de overheid zouden gebruiken om het conflict te beïnvloeden.

Voorts verklaarde u zelf in 2018 te zijn teruggekeerd naar uw familie in Afghanistan, waarna u werkzaam was als taxichauffeur – net als uw vader (CGVS, p. 5). U bleef nog een week of tien dagen in Afghanistan na de machtsovername op 15 augustus 2021, waarna u besloot het land te verlaten samen met uw broers N. en A. (CGVS, p. 6). U maakte geen gewag van verdere problemen van de familie G. gedurende de drie jaar dat u in Afghanistan verbleef. U stelde dat uw broer A. in 2019 bij de NDS ging om uw familie te kunnen beschermen (CGVS, p. 8, 18). Zijn werkzaamheden werden echter reeds ongeloofwaardig geacht (zie supra), waardoor het evenmin aannemelijk is dat uw familie geen problemen meer ervaarde van de familie G. wegens de werkzaamheden van uw broer A.. Dit wordt onderstreept door het feit dat u evenmin gewag maakte van problemen met de familie G. na de machtsovername (CGVS, p. 8). Uw ouders en zussen verblijven tot op heden nog in de stad Mazar-e Sharif, waar jullie in 2020 naartoe verhuisden (CGVS, p. 5, 8). Dat uw vader een “oude man” van 66 jaar oud is, kan niet volstaan als reden dat de familie G. zich sinds de machtsovername niet heeft gewraakt (CGVS, p. 8, 18-19). Geconcludeerd moet worden dat u op geen enkele wijze aannemelijk hebt gemaakt u en uw familie problemen hebben gekend met de familie van de Afghaanse jongen die door uw broer gedood werd.

Gelet op bovenstaande overwegingen moet worden vastgesteld dat aan uw vrees voor de familie van de Afghaanse jongen die door uw broer werd gedood in België bij terugkeer naar Afghanistan, geen enkel geloof kan worden gehecht.

Ten derde, in zoverre u aanhaalt dat u de vluchtelingenstatus moet worden verleend om te kunnen zorgen voor uw broer O. (CGVS, p. 21) – aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend, maar op 30 oktober 2018 weer werd ingetrokken – dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op z'n eigen merites waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Gelet op bovenstaande overwegingen blijft u hierin in gebreke.

Ten vierde, het loutere gegeven enige tijd in Pakistan en Turkije te hebben verbleven (CGVS, p. 21-22) is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling. Uit de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA

COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev

de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf blijkt eveneens dat de

behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan in het algemeen geen vervolging uitmaakt en dat de taliban fondsen heeft uitgetrokken om terugkeerders materiële ondersteuning te bieden. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

U verbleef de eerste drie of vier jaar van uw leven in Afghanistan, waarna u met uw familie naar Pakistan reisde vanwege de oorlog in Afghanistan in de jaren '90. Tot 2006 verbleef u met uw familie in Karachi, waarna jullie terugkeerden naar Afghanistan (CGVS, p. 3-4). U verbleef met uw familie in Pakistan en u zat vier jaar lang op een Afghaanse school. Daarna ging u nog vijf jaar naar een Pakistaanse school (CGVS, p. 3-4). Van 2006 tot 2007 was u weer met uw familie in Afghanistan, u had in die periode geen werk in Afghanistan en u besloot naar Turkije te vertrekken omdat het zeer moeilijk voor u was om zich aan te passen en u geen connectie vond met uw dorpsgenoten (CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen valt op te maken dat u wel altijd contact had met uw Afghaanse familie, enige jaren naar een Afghaanse school ging en dat u zelfs vrijwillig met uw familie terugkeerde naar Afghanistan. Kortom, u had nog voeling met de Afghaanse normen en waarden hoewel u niet langer in Afghanistan verbleef. Dat het voor u bij terugkomst moeilijk was zich opnieuw in Afghanistan te vestigen na twintig jaar is niet ondenkbaar, maar is ook niet onmogelijk.

Bovendien werd u na uw verblijf van elf jaar in Turkije gedeponeerd naar Afghanistan, waardoor u van 2018 tot augustus 2021 opnieuw bij uw familie in Afghanistan verbleef (CGVS, p. 4-5). Ook gedurende uw verblijf in Turkije onderhield u contact met uw familie (CGVS, p. 9). U stelde dat het leven in Afghanistan opnieuw heel moeilijk voor u was en dat u in 2019 weer wilde vertrekking richting Turkije. Uw vertrek kon echter niet doorgaan van wege de Coronapandemie (CGVS, p. 23). Indien u zich daadwerkelijk niet kon vestigen in Afghanistan, hetgeen niet concreet uit uw verklaringen blijkt, zou u logischerwijs direct geprobeerd hebben om het land opnieuw te verlaten. Het feit dat u nog enige tijd wachtte met dit plan, toont dat u weldegelijk in staat was om in Afghanistan te wonen. Daarnaast zorgde het contact dat u onderhoudt met uw familie en het verblijf bij hen in Mazar-e Sharif ervoor dat u de voeling met de Afghaanse normen en waarden niet vervreemd bent (CGVS, p. 4-6).

Verder is het zeer opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van 'verwestering' wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer, maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt (CGVS, p. 22). Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken, in casu quod non. De motivering rond uw vermeende 'verwestering' wordt later in deze beslissing uiteengezet.

Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen (CGVS, p. 6; zie Verklaring DVZ d.d. 20.02.2025 vraag 33) getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De werkbadge en werkfoto's van uw broer A. werden reeds besproken. De foto's van u samen met uw broer A. werden reeds besproken.

Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De documenten omtrent het begane misdrijf door uw broer O. en zijn internering bevestigen de situatie waarin uw broer zich momenteel bevindt.

De foto's van uw verblijf in Turkije komen verderop in deze beslissing ter sprake.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiietische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban

tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari_of_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf,

de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk

zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u, ondanks dat u van uw derde tot en met 19e levensjaar in Pakistan hebt verbleven, in die periode wel opgroeide met uw Afghaanse familie en zelfs vier jaar naar een Afghaanse school ging (CGVS, p. 3-4). Hieruit kan worden afgeleid dat u in zekere mate al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Vervolgens verbleef u uw twintigste levensjaar in Afghanistan en onderhield u gedurende uw verblijf in Turkije tot uw 31e contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 4-6). Daarna keerde u gedurende drie jaar weer terug naar Afghanistan, tot u op uw 34e het land verliet om – met een tussenstop van nog eens drie jaar in Turkije – naar België te trekken (CGVS, p. 6; zie Verklaring DVZ d.d. 22.02.2025, vraag 33). U stelt dat u de laatste drie jaar dat u in Afghanistan was met uw familie in Mazar-e Sharif woonde en werkzaam was als taxichauffeur (CGVS, p. 5). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u in Afghanistan een zekere maturiteit had en dat de Afghaanse normen en waarden u niet vreemd zijn.

U haalt aan dat u gewoon vrij wil zijn en dat u gewoontes van Afghanistan niet kan toepassen (CGVS, p. 22). Zo drinkt u regelmatig alcohol en wilt u niet trouwen. Wel wilt u een vriendin kunnen hebben. Daarnaast bent u nog steeds Moslim en gelooft u nog steeds in uw religie, maar u bidt niet en u gaat niet naar de moskee (CGVS, p. 22). U staaft deze verklaringen door foto's voor te leggen van uw verblijf in Turkije (zie document 5 in de groene map). Hierop staat u afgebeeld met een fles alcohol, waarbij gesteld moet worden dat het CGVS van een foto niet kan afleiden of u ook daadwerkelijk alcohol nuttigde. Bovendien betekent het mogelijks drinken van alcohol niet dat iemand automatisch zijn of haar cultuur of afkomst heeft afgewezen. Het is een persoonlijke keuze en zegt niets over de mogelijkheid om terug te keren naar Afghanistan. Uw verlangen om een vriendin te kunnen hebben zonder daar direct mee te trouwen, onderbouwde u door foto's voor te leggen van uzelf samen met uw beweerde ex-vriendin in Turkije (zie document 5 in de groene map). Het is voor het CGVS onmogelijk om op basis van deze foto's vast te stellen wat de aard van jullie relatie was. Het feit dat u in Turkije een vriendin had, blijft bijgevolg een blote bewering. Bovendien is het hebben van een vriendin zonder daar direct mee te trouwen geen gedraging die gezien moet worden als een blijvende of onomkeerbare vorm van verwestering. U maakte met uw verklaring louter kenbaar dat u zich bewust bent van het feit dat relaties in Turkije – of zelfs België – anders geregeld zijn, maar dat betekent niet dat u zich in Afghanistan niet zou kunnen conformeren aan de geldende regels en verwachting.

Waar u stelt het merendeel van uw leven in Pakistan en Turkije doorgebracht te hebben (CGVS, p. 22), moet worden geconstateerd dat dit eveneens Islamitische landen betreft. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U stelde immers zelf wel nog te geloven in uw religie en u bent als Moslim opgegroeid (CGVS, p. 4, 22).

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in Turkije en België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in Turkije en België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Met betrekking tot het feit dat u aangeeft de gewoontes van Afghanistan niet toe te kunnen passen (CGVS, p. 22), dient eveneens opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u deze vrees pas helemaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS opwerpt. Noch bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 20.02.2025), noch bij het uiteenzetten van uw vrees eerder in het gehoor op het CGVS maakte u hier melding van. Na de uiteenzetting van uw relaas werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd of er verder nog redenen waren waarom u niet terug

kon naar Afghanistan, waarna u louter uw reeds uiteengezette vrees herhaalde (CGVS, p. 8). Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van uw verblijf buiten Afghanistan en u vreest om als anders dan de lokale bevolking gepercipieerd te worden, is het merkwaardig dat u dit pas op het einde van het interview op het CGVS ter sprake brengt.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p. 5-6), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Terloops voert verzoeker tevens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet (hierna: de Grondwet).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst zet hij op omstandige wijze de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel uiteen. Vervolgens bespreekt verzoeker op omvattende wijze de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts betoogt verzoeker dat zijn verklaringen doorleefd, gedetailleerd en geloofwaardig zijn. Tot slot zet verzoeker op omstandige wijze de "veiligheidssituatie en mensenrechten in Afghanistan" uiteen.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan een vervolging door de taliban wegens de voormalige werkzaamheden van zijn broer A. bij de Afghaanse inlichtingendienst (hierna: de NDS) alsook vervolging door de familie van de Afghaanse jongen die door zijn broer O. in België gedood werd.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) ten eerste dient opgemerkt te worden dat verzoeker er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat zijn broer A. werkzaam was bij de Afghaanse inlichtingendienst, de NDS.

Verzoekers verklaringen om het CGVS te overtuigen van de werkzaamheden van zijn broer zijn immers bijzonder vaag en ontoereikend. Het CGVS kan van verzoeker verwachten dat hij enige kennis heeft over het voorgehouden werk van zijn broer en hij in staat is om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van zijn broer alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Dat verzoeker hiertoe niet in staat is, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen;

a) zo is verzoekers kennis over de opleiding die zijn broer gevolgd zou hebben, zeer summier. Verzoeker gevraagd hierover alles wat hij weet te vertellen, kwam hij niet verder dan te stellen dat zijn broer een tijdje naar Kabul is geweest. Hoe lang de opleiding duurde, wist verzoeker niet. Verzoeker herhaaldelijk gevraagd binnen welke eenheid A. gestationeerd was, antwoordde hij telkens naast de vraag. Verzoeker stelde eerst dat hij andere soldaten onder hem had en verantwoordelijk was voor de veiligheid van de plaats waar hij gestationeerd was. Later kwam verzoeker niet verder dan “Nationale eenheid NDS, Balkh kantoor”, wat een zeer algemeen antwoord op de vraag is. Evenmin kon verzoeker concreet stellen welke rang zijn broer had bij de NDS. Zo stelde verzoeker eerste dat hij commandant was, waarna hij aangaf dat hij “niet een echte commandant” was. Het zou een bijnaam zijn geweest, net zoals de rang Saheb Mansa. Verzoeker vervolgde zijn antwoord door te stellen dat de rang van zijn broer tijdens zijn werk F werd genoemd. Nogmaals gevraagd naar de rang van zijn broer, gaf verzoeker weer aan dat het F werd genoemd en voegde hij toe dat zijn rang Zabet (term voor officier) was. Verzoeker gaf aan het niet zeker te weten en dat hij niet veel over de structuur van de overheid weet. Daarna voegde verzoeker spontaan toe dat zijn broer F Bridman (term voor sergeant) werd genoemd. Hiermee verwijst verzoeker naar drie zeer verschillende rangen – commandant, officier en sergeant – wat zijn verklaringen zeer incoherent maakt. Vervolgens gevraagd naar emblemen of insignes op het uniform van zijn broer – wat een rang aanduidt – verklaarde verzoeker het niet te weten omdat hij zijn broer niet veel heeft gezien als hij aan het werk was. Plotseling voegde verzoeker aan zijn

antwoord toe dat zijn broer aan de universiteit studeerde terwijl hij aan het werk was bij de NDS. Wat zijn broer dan studeerde wist verzoeker daarentegen niet. Verzoeker haalde daarbij ook aan dat zijn oom O. K. garant had gestaan voor de aanmelding van zijn broer bij de NDS, zelf zou hij namelijk commandant zijn geweest bij de NDS. En tijdens zijn studie kreeg zijn broer een motorfiets en wapen van zijn oom, waarna hij onder de controle stond van zijn oom en getest werd. Niet alleen antwoordde verzoeker daarmee volledig naast de vraag, maar hij voegde ook informatie toe die de wenkbrauwen doet fronsen. Het is namelijk geenszins aannemelijk dat zijn oom eerst garant zou staan voor zijn broer en hem pas daarna zou willen 'testen'. Indien verzoekers broer daadwerkelijk werkzaam was bij de NDS, kan logischerwijs van hem verwacht worden dat hij kennis heeft over de essentiële elementen omtrent zijn job – zoals opleiding, eenheid en rang. Verzoekers flagrante gebrek aan kennis hieromtrent en zijn vage verklaringen, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas;

b) vervolgens moet geconcludeerd worden dat verzoeker zeer tegenstrijdig verklaarde over de taken van zijn broer bij de NDS. Verzoeker de eerste keer gevraagd naar de taken van zijn broer, gaf hij aan dat zijn broer dit nooit verteld heeft. Verzoeker voegde toe dat zijn broer nooit over zijn werk sprak en ook niet over de operaties waaraan hij had deelgenomen, omdat zijn moeder panikeerde. Verzoeker stelde alleen via zijn moeder gehoord te hebben dat zijn broer had deelgenomen aan de oorlog. Verzoeker even later gevraagd alles te vertellen wat hij weet over de job van zijn broer, kon hij geen antwoord formuleren en wilde hij liever dat er vragen aan hem werden gesteld. Het is zeer opmerkelijk dat verzoeker aanvankelijk niet ronduit kon vertellen over de job van zijn broer. Vervolgens gevraagd te vertellen wat er in hem opkomt als hij denkt aan de job van zijn broer, kon verzoeker plotseling wel verschillende verhalen oprakelen. Zo wist verzoeker te vertellen dat zijn broer een Pakistaanse spion op heterdaad had betrapt in een autobus, dat hij samen met zijn 22 soldaten drie dagen lang vocht tegen 40 tot 50 talibanleden die zijn checkpoint hadden omsingeld en dat zijn broer eens sprak met de taliban via een luidspreker, toen zij vanuit de bergen richting de checkpoint waren gekomen. Verzoeker gevraagd hoe hij op de hoogte is van deze sterke verhalen, stelde dat hij via zijn oom O. K. had gehoord over de Pakistaanse spion en dat de andere verhalen zijn broer 's avonds alleen aan hem had verteld, als de rest van de familie er niet was. Dit staat haaks op zijn eerdere verklaring dat zijn broer nooit over zijn werk sprak, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ten zeerste ondermijnt;

c) de verhalen die verzoeker vertelde over de job van zijn broer zijn stuk voor stuk zeer heldhaftig. Het is echter moeilijk te geloven dat zijn broer – als sergeant of officier – tijdens de twee jaar dat hij bij de NDS diende, bij al deze incidenten betrokken zou zijn. Daarenboven is bijvoorbeeld het verhaal over de Pakistaanse spion ook in de media verschenen. Daardoor kan het CGVS niet nagaan of zijn broer hier daadwerkelijk bij betrokken was, of dat verzoeker zich dit verhaal gewoon uit het nieuws herinnert. Hetzelfde geldt voor de arrestatie van de zakenman en maffioso A. D. op de luchthaven van Mazar-e Sharif. Een dergelijke arrestatie wordt logischerwijs breed uitgemeten in de media en zal niemand in de regio zijn ontgaan. Ook hier blijft onduidelijk of dit een gebeurtenis is die verzoeker uit het nieuws kent, of dat zijn broer er werkelijk bij betrokken was. Dit valt namelijk niet te verifiëren, zeker omdat verzoeker niet eens kon aangeven in welke eenheid zijn broer werkzaam was. Deze verklaringen volstaan dan ook allerminst om de beweerde job van zijn broer A. aannemelijk te maken;

d) ook de verklaringen van verzoeker omtrent de bekendheid van de job van zijn broer zijn zeer opmerkelijk en tegenstrijdig. Verzoeker gevraagd wie er allemaal op de hoogte was van de job van zijn broer, stelde eerst dat noch zijn verre familie, noch zijn burens ervan wisten. Zijn broer zou namelijk altijd in gewone kleding en met een oude motorfiets of auto naar huis komen. Dit is echter zeer tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring, waarin verzoeker stelde dat zijn broer meestal met vijf of zes auto's vertrok – waarbij zijn broer toch zeer zou opvallen in de omgeving. Vervolgens stelde verzoeker dat zijn broer met schoenen van het leger of de overheid aan naar huis kwam, in plaats van gewone schoenen; dit is eveneens een opvallend beeld in de omgeving. Ondanks dat verzoeker eerder verklaarde dat niemand op de hoogte was van de job van zijn broer, voegde hij plotseling toe dat twee vrienden van zijn broer er wel van wisten omdat zij samen met zijn broer wat gingen eten. Het is zeer merkwaardig dat zijn broer behoorlijk veel moeite zou hebben gedaan om zijn job geheim te houden, maar dat hij het vervolgens wel met twee vrienden deelt. Bovendien is het opmerkelijk dat er thuis geen duidelijke afspraken waren over wat er gezegd zou worden als mensen zouden vragen naar de job van zijn broer. Het enige wat zijn broer hen had opgedragen, was zeggen dat hij aan het studeren was. Wat hij precies studeerde, werd echter niet besproken; zijn moeder zei namelijk wat ze maar wilde en maakte er zelfs grappen over. Zo zou ze eens hebben gezegd dat zijn broer studeerde om tandarts te worden en de volgende keer zou ze willen zeggen dat hij piloot zou worden. Zulke antwoorden wekken logischerwijs argwaan bij mensen in de omgeving, wat niet bijdraagt aan het geheimhouden van de job van zijn broer. Indien zijn broer daadwerkelijk werkzaam was bij de NDS, kan ten minste verwacht worden dat hijzelf en zijn familie er alles aan deden om deze job geheim te houden. Dit blijkt niet uit de merkwaardige en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker, waardoor aan zijn beweerde asielmotieven eens te meer geen geloof kan worden gehecht;

e) ook de voorgelegde documenten ter staving van de beweerde werkzaamheden van verzoekers broer bij de NDS volstaan niet om diens job aannemelijk te maken. De voorgelegde badge van zijn broer betreft louter een kopie, welke verzoeker via zijn andere broer in Turkije verkreeg. Waar de originele badge is, weet verzoeker niet. Bovendien staat op de badge niet aangegeven dat zijn broer beschikte over een pistool of wapen van zijn werk, terwijl verzoeker zelf stelde dat zijn broer wel altijd een wapen mee naar huis nam. Verzoeker had geen aannemelijke verklaring voor het ontbreken van het wapennummer op de badge.

Bovendien legde verzoeker geen taskara of ander identiteitsdocument van zijn broer voor, waardoor niet kan worden aangenomen dat de badge daadwerkelijk zijn beweerde broer A. toebehoort. Tevens blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen;

f) ook de drie foto's die verzoeker voorlegde van zijn beweerde broer tijdens zijn werk, volstaan niet om de beweerde werkzaamheden van zijn broer aannemelijk te achten. Naast te stellen dat deze foto's van zijn broer zijn tijdens zijn werk, kan verzoeker geen aanvullende informatie verschaffen. Bij dergelijke foto's is het voor het CGVS onmogelijk om te weten wie de gefotografeerde persoon is, in welke omstandigheden de foto's zijn genomen en of ze al dan niet zijn geposeerd. Om deze redenen kan niet bevestigd worden dat dit daadwerkelijk zijn broer betreft. De foto's van verzoeker en zijn broer A. tijdens het zwemmen en bij de autogarage kunnen niet volstaan om een familieband aan te tonen. Evenmin kan het CGVS uit deze foto's opmaken wie de gefotografeerde personen zijn, in welke context en onder welke omstandigheden de foto's werden genomen en of zij al dan niet zijn geënceneerd. Gezien zijn familieband voorts enkel wordt onderbouwd met zijn verklaringen, dient hier zeer kritisch naar gekeken te worden. Zoals reeds vermeld kunnen de verklaringen van verzoeker niet overtuigen.

Gelet op bovenstaande overwegingen kan niet worden aangenomen dat zijn beweerde broer daadwerkelijk werkzaam was bij de NDS. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeien;

g) ter volledigheid merkt het CGVS hierbij op dat verzoeker niet aannemelijk maakte hoe de taliban op de hoogte zijn geraakt van de beweerde job van zijn broer. Volgens verzoeker zou de familie van de Afgaanse jongen die zijn broer O. in België heeft gedood, de taliban op de hoogte hebben gebracht van de werkzaamheden van zijn broer A.. Verzoeker baseert dat enkel op de aanname dat zij verdacht leken voor hen. Hiermee maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de taliban wisten van de beweerde werkzaamheden van zijn broer A.. Voorts is het niet aannemelijk dat de taliban dorpsouderen naar zijn huis stuurden om te vragen naar zijn broer en hem te doen stoppen met zijn job. Ook is de valstrik die zijn broer opgezet zou hebben tegen de taliban allerminst geloofwaardig. Zeker gezien verzoeker niet eens kan duiden wanneer de dorpsouderen bij hem langskwamen, noch wanneer de aanval op zijn huis gebeurde. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor de taliban wegens de beweerde werkzaamheden van zijn broer bij de NDS;

ii) ten tweede omwille van volgende redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor de wraak van de familie van de Afgaanse jongen die door zijn broer om het leven werd gebracht:

a) vooreerst moet opgemerkt worden dat verweerder de moord die zijn broer heeft gepleegd in België niet betwist. Zo blijkt uit de motivering van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekers broer S. O. S. L. (CGVS...). Hierin valt te lezen dat het Commissariaat-generaal op 30 oktober 2018 heeft besloten de vluchtelingenstatus van O. in te trekken wegens de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De beweerde vrees van verzoekers broer voor de familie van de jongen die hij doodde, was niet bij machte om een ander licht te werpen op de motieven om zijn beschermingsstatus in te trekken;

b) evenmin kan geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor de familie van de gedode jongen. A priori moet worden geconcludeerd dat verzoekers broer de moord op G. A. T. pleegde tussen 10 januari 2011 en 16 januari 2011 in Antwerpen. Verzoeker gevraagd naar de problemen die hij en zijn familie ondervonden met de familie G., stelde hij dat zijn familie dreigboodschappen van hen kreeg. Eveneens zou verzoekers vader in 2015 zijn aangevallen en beschoten door hen, maar hij raakte daarbij niet gewond. Verzoeker verbleef toen al in Turkije, maar zijn familie woonde nog altijd in het dorp in Aqcha. Het is allesbehalve aannemelijk dat de familie G. pas vier jaar na de moord op hun zoon zou overgaan tot het nemen van wraak, terwijl zij in dezelfde regio wonen als verzoekers familie. Indien zij daadwerkelijk wraak wilden nemen op verzoekers familie, is het niet aannemelijk dat hier vier jaar mee gewacht werd. In dat geval zou een vergeldingsactie direct gevolgd hebben na de moord op hun zoon;

c) deze aanval op verzoekers vader is eens te meer opmerkelijk gezien er volgens verzoekers verklaringen in 2014 tot drie keer toe een Jirga [dit is een Pashtounse gewoonte waarbij dorpsouderen samen komen om geschillen te beslechten] werd georganiseerd door zijn vader, waarbij hij zijn excuses aanbood aan de familie G. én bereid was om de gronden van zijn familie aan de familie G. te schenken als compensatiepremie. Verzoeker stelde zelf dat de familie G. verre familie van hem is – hetgeen hij op geen enkele wijze aantoont – wat het zeer bevreemdend maakt dat de familie G. weigerde een vredesakkoord te tekenen. Vervolgens zouden verzoekers vader en oom A. met de schoonbroer van A. T. G. zijn gaan spreken. De schoonbroer, K., was volgens verzoeker een commandant van A. R. D., die toentertijd Vice President van Afghanistan was. Eveneens berust de beweerde functie van deze schoonbroer louter op blote beweringen en kan het CGVS deze verklaring niet volgen. Volgens verzoeker was het juist deze schoonbroer K. die tijdens een discussie stelde wraak te willen nemen op zijn familie. Vervolgens zou zes maanden later, eveneens in 2015 zijn oom A. zijn vergiftigd. Hoe dat is gebeurd weet verzoeker echter niet, evenmin maakte hij aannemelijk dat dit gedaan zou zijn door K. of de familie G.. Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan de aanval op

verzoekers vader, noch de vergiftiging van zijn oom A. door de familie van de Afghaanse jongen die door zijn broer werd gedood;

d) na de aanval op verzoekers vader, vertrokken zijn vader en broer N. in 2016 ook naar Turkije. Een jaar later, eind 2017 of begin 2018, keerden zij beide terug naar Afghanistan. Verzoeker verbleef toen nog steeds in Turkije. Verzoeker gevraagd of zijn familie na de terugkeer van zijn vader en broer nog problemen heeft gehad van de familie G., stelde verzoeker dat O. K. – de maternale oom van zijn moeder – werkzaam was als commandant bij de NDS. Hij zou met de familie G. gesproken hebben, hen geïnformeerd hebben over zijn functie en gesteld hebben dat de familie ook een klacht in kan dienen bij de Afghaanse overheid. Na dat gesprek zouden verzoekers vader en broer zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Uit verzoekers verklaringen valt af te leiden dat zich gedurende het verblijf van zijn vader en broer in Turkije en na hun terugkeer naar Afghanistan, geen verdere problemen voordeden met de familie G.. De bewering dat de maternale oom van zijn moeder commandant was bij de NDS, berust echter louter op blote beweringen. Dat hij daadwerkelijk werkzaam was bij de NDS maakte verzoeker niet aannemelijk. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat door zijn interventie verdere problemen uitblijven. Evenwel kan aan dit gesprek geen enkel geloof worden gehecht, daar verzoeker zelf stelde dat de schoonbroer van de overleden jongen óók werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Zelfs als het CGVS deze verklaring zou volgen, in casu quod non, houdt het geen steek dat beide kanten van het familiale conflict hun banden met de overheid zouden gebruiken om het conflict te beïnvloeden;

e) verzoeker verklaarde voorts zelf in 2018 te zijn teruggekeerd naar zijn familie in Afghanistan, waarna hij werkzaam was als taxichauffeur, net als zijn vader. Verzoeker bleef nog een week of tien dagen in Afghanistan na de machtsovername op 15 augustus 2021, waarna hij besloot het land te verlaten samen met zijn broers N. en A.. Verzoeker maakte geen gewag van verdere problemen met de familie G. gedurende de drie jaar dat hij in Afghanistan verbleef. Verzoeker stelde dat zijn broer A. in 2019 bij de NDS ging om zijn familie te kunnen beschermen. Zijn werkzaamheden werden echter reeds ongeloofwaardig geacht waardoor het evenmin aannemelijk is dat verzoekers familie geen problemen meer ervaaarde met de familie G. wegens de werkzaamheden van zijn broer A.. Dit wordt onderstreept door het feit dat verzoeker evenmin gewag maakte van problemen met de familie G. na de machtsovername. Verzoekers ouders en zussen verblijven tot op heden nog in de stad Mazar-e Sharif, waar zij in 2020 naartoe verhuisden. Dat verzoekers vader een “oude man” van 66 jaar oud is, kan niet volstaan als reden dat de familie G. zich sinds de machtsovername niet heeft gewraakt. Geconcludeerd moet worden dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt hij en zijn familie problemen hebben gekend met de familie van de Afghaanse jongen die door zijn broer gedood werd. Gelet op bovenstaande overwegingen moet worden vastgesteld dat aan verzoekers vrees voor de familie van de Afghaanse jongen die door zijn broer werd gedood in België bij terugkeer naar Afghanistan, geen enkel geloof kan worden gehecht;

iii) ten derde, in zoverre verzoeker aanhaalt dat hij de vluchtelingenstatus moet worden verleend om te kunnen zorgen voor zijn broer O. – aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend, maar op 30 oktober 2018 weer werd ingetrokken – benadrukt dient te worden dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij het aan verzoeker is om op concrete manier aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Gelet op bovenstaande overwegingen blijft verzoeker hierin in gebreke;

iv) ten vierde, het loutere gegeven enige tijd in Pakistan en Turkije te hebben verbleven niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in verzoekers hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan. Uit algemene landeninformatie blijkt dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling. Voorts blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan in het algemeen geen vervolging uitmaakt en dat de taliban fondsen heeft uitgetrokken om terugkeerders materiële ondersteuning te bieden. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Verzoeker verbleef de eerste drie of vier jaar van zijn leven in Afghanistan, waarna hij met zijn familie naar Pakistan reisde vanwege de oorlog in Afghanistan in de jaren 90. Tot 2006 verbleef verzoeker met zijn familie in Karachi, waarna zij terugkeerden naar Afghanistan. Verzoeker verbleef met zijn familie in Pakistan en hij zat vier jaar lang op een Afghaanse school. Daarna ging verzoeker nog vijf jaar naar een Pakistaanse school. Van 2006 tot 2007 was verzoeker weer met zijn familie in Afghanistan, hij had in die periode geen werk in Afghanistan en hij besloot naar Turkije te vertrekken omdat het zeer moeilijk voor hem was om zich aan te passen en hij geen connectie vond met zijn dorpsgenoten. Uit verzoekers verklaringen valt op te maken dat hij wel altijd contact had met zijn Afghaanse familie, enige jaren naar een Afghaanse school ging en dat hij zelfs vrijwillig met zijn familie terugkeerde naar Afghanistan. Kortom, verzoeker had nog voeling met de Afghaanse normen en waarden hoewel hij niet langer in Afghanistan verbleef. Dat het voor verzoeker bij terugkomst moeilijk was zich opnieuw in Afghanistan te vestigen na twintig jaar is niet ondenkbaar, maar is ook niet onmogelijk. Bovendien werd verzoeker na zijn verblijf van elf jaar in Turkije gedeporteerd naar

Afghanistan, waardoor hij van 2018 tot augustus 2021 opnieuw bij zijn familie in Afghanistan verbleef. Ook gedurende verzoekers verblijf in Turkije onderhield hij contact met zijn familie. Verzoeker stelde dat het leven in Afghanistan opnieuw heel moeilijk voor hem was en dat hij in 2019 weer wilde vertrekken richting Turkije. Verzoekers vertrek kon echter niet doorgaan vanwege de coronapandemie. Indien verzoeker zich daadwerkelijk niet kon vestigen in Afghanistan, hetgeen niet concreet uit zijn verklaringen blijkt, zou hij logischerwijs direct geprobeerd hebben om het land opnieuw te verlaten. Het feit dat hij nog enige tijd wachtte met dit plan, toont aan dat hij weldegelijk in staat was om in Afghanistan te wonen. Daarnaast zorgde het contact dat verzoeker onderhoudt met zijn familie en het verblijf bij hen in Mazar-e Sharif ervoor dat hij de voeling met de Afghaanse normen en waarden niet vervreemd is. Verder is het zeer opmerkelijk dat verzoeker zelf geen gewag maakt van 'verwestersing' wanneer hij de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen hij problemen vreest in geval van terugkeer, maar het slechts zijn advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt. Indien verzoeker werkelijk van mening is dat hij in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat hij verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat hij dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken, in casu quod non. De motivering rond verzoekers vermeende 'verwestersing' wordt later in deze beslissing uiteengezet. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom hij zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan;

v) volledigheidshalve opgemerkt wordt dat het feit dat verzoeker verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker benadrukt dat zijn broer O. het vluchtelingenstatuut ontvangen had doch wegens een strafrechtelijke veroordeling diens vluchtelingenstatus werd ingetrokken en in dit verband betoogt dat de argumentatie van verweerder het fundamentele verschil miskent tussen enerzijds de beoordeling van de intrekingsprocedure en de beoordeling van internationale bescherming en hij tot dezelfde familie behoort als zijn broer, tot dezelfde regio en door dezelfde vijanden gevisieerd werd, wijst de Raad er vooreerst samen met de commissaris-generaal op dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

De Raad herinnert er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "vluchteling" en van "persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt" (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Niettegenstaande de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, herinnert de Raad eraan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie de advocaat-generaal bijtrad in zijn stelling dat de individuele beoordeling niet verhindert dat "wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade" (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr.

C652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn: "Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen".

In casu dient evenwel vastgesteld te worden dat verweerder middels zijn nota van 17 november 2025 bijkomend de nodige toelichting heeft verschaft aangaande verzoekers broer O. en de grondslag van de erkenningsbeslissing in diens hoofde. Er wordt in de nota met opmerkingen terdege uiteengezet dat in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers broer O. die zich overigens in tegenstelling tot verzoeker in een "ernstige staat van geestesstoornis verkeerde", blijkt dat hij zich op een geheel ander vluchtrelaas heeft gebaseerd dan verzoeker (wiens vluchtrelaas ongeloofwaardig is bevonden zoals hoger uiteengezet), daar zijn broer O. immers geenszins verwees naar een vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van hun broer A. voor de Afghaanse veiligheidsdienst (zie administratief dossier; map landeninformatie stuk 1).

Wat betreft verzoekers betoog dat verweerder in hoofde van verzoekers broer O. bij het nemen van de intrekkingbeslissing heeft geadviseerd dat diens verwijdering naar Afghanistan niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee geenszins een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aannemelijk kan maken. De Raad wijst op verweeders nota met opmerkingen van 17 november 2025 waarin terdege wordt toegelicht dat daarenboven de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van O. dateert van 30 oktober 2018, bijgevolg van voor de machtsovername door de taliban, waardoor het terugkeeradvies dan ook genomen werd in een geheel andere tijdsgebonden context dan de beslissing van verzoeker zelf. Verweerder heeft hierbij nog aangestipt dat de persoonlijk omstandigheden van O., namelijk diens psychologische toestand en de tijdscontext van het terugkeeradvies, verschillen van verzoekers individuele situatie en actuele situatie van het land van herkomst die in rekening gebracht werden bij de beoordeling van verzoekers eigen verzoek om internationale bescherming. Zoals omstandig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen waaruit een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade kunnen blijken.

Volledigheidshalve stipt de Raad in verband met verzoekers vrees omwille van de werkzaamheden van zijn broer A. nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse veiligheidsdienst (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55, EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 28-30; EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 84-91). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat verzoeker geen geloofwaardige persoonlijke vervolgingsfeiten aannemelijk heeft gemaakt en zijn familieleden in Afghanistan geen problemen ondervonden nadat verzoeker Afghanistan verliet en hij niet te kennen gaf dat zij op heden nog problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van het (voorgehouden) profiel van zijn broer (persoonlijk onderhoud van 18 april 2025, p. 8; p. 20).

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.4.3. Verzoeker laat de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande een vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door

lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa’s die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige ‘erg moderne’ en andere ‘conservatieve’ madrassa’s (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om

sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en

was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een

probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55). Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance: Afghanistan” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze

overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 57-61).

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering, wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“Verder is het zeer opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van ‘verwestersing’ wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer, maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt (CGVS, p. 22). Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken, in casu quod non. De motivering rond uw vermeende ‘verwestersing’ wordt later in deze beslissing uiteengezet.

(...)

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u, ondanks dat u van uw derde tot en met 19e levensjaar in Pakistan hebt verbleven, in die periode wel opgroeide met uw Afghaanse familie en zelfs vier jaar naar een Afghaanse school ging (CGVS, p. 3-4). Hieruit kan worden afgeleid dat u in zekere mate al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Vervolgens verbleef u uw twintigste levensjaar in Afghanistan en onderhield u gedurende uw verblijf in Turkije tot uw 31e contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 4-6). Daarna keerde u gedurende drie jaar weer terug naar Afghanistan, tot u op uw 34e het land verliet om – met een tussenstop van nog eens drie jaar in Turkije – naar België te trekken (CGVS, p. 6; zie Verklaring DVZ d.d. 22.02.2025, vraag 33). U stelt dat u de laatste drie jaar dat u in Afghanistan was met uw familie in Mazar-e Sharif woonde en werkzaam was als taxichauffeur (CGVS, p. 5). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u in Afghanistan een zekere maturiteit had en dat de Afghaanse normen en waarden u niet vreemd zijn. U haalt aan dat u gewoon vrij wil zijn en dat u gewoontes van Afghanistan niet kan toepassen (CGVS, p. 22). Zo drinkt u regelmatig alcohol en wilt u niet trouwen. Wel wilt u een vriendin kunnen hebben. Daarnaast bent u nog steeds Moslim en gelooft u nog steeds in uw religie, maar u bidt niet en u gaat niet naar de moskee (CGVS, p. 22). U staaft deze verklaringen door foto’s voor te leggen van uw verblijf in Turkije (zie document 5 in de groene map). Hierop staat u afgebeeld met een fles alcohol, waarbij gesteld moet worden dat het CGVS van een foto niet kan afleiden of u ook daadwerkelijk alcohol nuttigde. Bovendien betekent het mogelijks drinken van alcohol niet dat iemand automatisch zijn of haar cultuur of afkomst heeft afgewezen. Het is een persoonlijke keuze en zegt niets over de mogelijkheid om terug te keren naar Afghanistan. Uw verlangen om een vriendin te kunnen hebben zonder daar direct mee te trouwen, onderbouwde u door foto’s voor te leggen van uzelf samen met uw beweerde ex-vriendin in Turkije (zie document 5 in de groene map). Het is voor het CGVS onmogelijk om op basis van deze foto’s vast te stellen wat de aard van jullie relatie was. Het feit dat u in Turkije een vriendin had, blijft bijgevolg een blote bewering. Bovendien is het hebben van een vriendin zonder daar direct mee te trouwen geen gedraging die gezien moet worden als een blijvende of onomkeerbare vorm van verwestersing. U maakte met uw verklaring louter kenbaar dat u zich bewust bent van het feit dat relaties in Turkije – of zelfs België – anders geregeld zijn, maar dat betekent niet dat u zich in Afghanistan niet zou kunnen conformeren aan de geldende regels en verwachting.

Waar u stelt het merendeel van uw leven in Pakistan en Turkije doorgebracht te hebben (CGVS, p. 22), moet worden geconstateerd dat dit eveneens Islamitische landen betreft. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U stelde immers zelf wel nog te geloven in uw religie en u bent als Moslim opgegroeid (CGVS, p. 4, 22). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in Turkije en België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in Turkije en België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder. Met betrekking tot het feit dat u aangeeft de gewoontes van Afghanistan niet toe te kunnen passen (CGVS, p. 22), dient eveneens opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u deze vrees pas helemaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS opwerpt. Noch bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 20.02.2025), noch bij het uiteenzetten van uw vrees eerder in het gehoor op het CGVS maakte u hier melding van. Na de uiteenzetting van uw relaas werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd of er verder nog redenen waren waarom u niet terug kon naar Afghanistan, waarna u louter uw reeds uiteengezette vrees herhaalde (CGVS, p. 8). Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van uw verblijf buiten Afghanistan en u vreest om als anders dan de lokale bevolking gepercipieerd te worden, is het merkwaardig dat u dit pas op het einde van het interview op het CGVS ter sprake brengt. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p. 5-6), dat u kan bijstaan in

geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.”

Verzoeker laat bovenstaande terechte weigeringsmotieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Voorgaande bevindingen in acht genomen, merkt de Raad op dat verzoeker, die tijdens zijn gehoor werd bevrraagd aangaande zijn eerder verblijf in Pakistan, niet aantoonde dat omwille van zijn eerder verblijf in Pakistan zijn aanpassingsvermogen beperkter is en dit het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in Afghanistan onder het talibanregime, te meer hij na zijn verblijf in Pakistan, alwaar hij vier jaar naar een Afghaanse school ging (persoonlijk onderhoud van 18 april 2025, p. 4) is teruggekeerd naar Afghanistan, hij er als taxichauffeur gewerkt heeft tot aan zijn vertrek in 2021 en er zeker drie jaar heeft verbleven alwaar hij overigens nog steeds over een familiaal netwerk beschikt (Verklaring DVZ van 20 februari 2025, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoeker maakte overigens geen gewag van persoonlijke problemen in Afghanistan wegens zijn louter verblijf in Pakistan.

In zoverre verzoeker een vrees zou koesteren omwille van zijn Oezbeekse origine bemerkt de Raad nog ter volledigheid dat het louter gegeven een Oezbeek te zijn niet voldoende is opdat hij in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Oezbeekse origine. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat deze minderheid specifiek wordt aangeduid als zijnde een (mogelijke) risicogroep.

Verzoeker toont niet aan dat sprake is van een systematische vervolging van deze Oezbeekse minderheid en hij brengt geen individuele omstandigheden bij die duiden op een vervolgingsrisico of risico op ernstige schade, te meer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geenszins een vrees voor vervolging opwierp omwille van zijn etniciteit, noch hierover in zijn hoofde of in hoofde van zijn achtergebleven familieleden concrete elementen of problemen aanhaalde.

Bijgevolg kan er niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker zal worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven van Oezbeekse origine te zijn.

De hoedanigheid van Oezbeekse origine te zijn is in deze stand van zaken zodoende tevens onvoldoende om aan te tonen dat hiermee het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt verhoogd.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.2.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor*

socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders en drie zussen nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 20 februari 2025, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud van 18 april 2025, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn moeder en het goed gaat met zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 5).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.2.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan in de provincie Balkh woonde en daarvoor te Jawzjan. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincies geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid

kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.11. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, kan worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker duidt, voorgaande vaststellingen onder 2.2.4.2. (supra) mee in acht genomen, op generlei wijze hoe het gelijkheidsbeginsel in casu en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt gelet op het voorgaande niet dienstig aangevoerd.

2.2.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU